

Đề bài:

Em rất yêu ngôi nhà của mình bởi đó là tổ ấm, là hạnh phúc được sống trong tình yêu thương của ông bà, cha mẹ, anh chị em, hãy tả lại ngôi nhà đó của em.

Bài 1

BÀI LÀM

Sau mỗi buổi học ở trường, em thường mong mẹ đến đón về tổ ấm của mình là ngôi nhà nhỏ bé. Nơi ấy, mọi thứ đã quá đỗi thân thương đối với em.

Đó là một ngôi nhà nằm khiêm tốn trong khu tập thể bệnh viện cách trường em học khoảng hai cây số. Nó được xây cách đây ba năm nhưng trông còn rất mới. Tường nhà được phun sơn hồng nhạt nên bền màu và sáng sủa lắm. Cánh cửa chính ra vào mới được bố em sơn lại tuần trước, trông mới và bóng loáng. Cửa kính, cửa chớp đều được mẹ em lau chùi sạch bóng. Ngôi nhà gồm hai tầng. Tầng một là phòng khách và bếp. Tầng hai có hai phòng: một phòng của bố mẹ và một phòng dành riêng cho em nghỉ ngơi và học tập. Giữa phòng khách được kê bộ sa lông màu nâu trông thật trang nhã. Trên bàn, mẹ em đặt một lọ hoa tươi làm cho căn phòng càng thêm sinh động. Trên tường được treo bức tranh phong cảnh một vùng quê ven biển chiều hoàng hôn. Phía tường đối diện cũng là một bức tranh thủy mặc của Trung Quốc trông thật hài hòa. Kia nữa, chiếc đồng hồ quả lắc ông bà em để lại lâu lắm rồi, sau mỗi giờ' lại buông những tiếng chuông thánh thót ngân nga. Phía trong là gian bếp nấu ăn và một bàn ăn đặt cạnh đó. Mẹ em sắp xếp đồ rất gọn gàng, ngăn nắp, sạch sẽ: một chạn bát mi ni, một bộ bếp ga nhỏ và tủ lạnh để đồ ăn... Trên tầng hai, phòng của bố mẹ em có kê một giường ngủ, một tủ đựng quần áo, một bàn làm việc. Ở cửa sổ trông về hướng nam làm cho căn phòng này luôn luôn thoáng mát. Bố mẹ em xếp đặt rất ngăn nắp, căn phòng lúc nào cũng sạch sẽ ươm cúng. Phòng dành cho em được bố mẹ quan tâm nhiều hơn cả. Năm ngoái, bố mua về cho em một bộ bàn ghế có gắn cả giá sách rất tiện lợi. Em thích lắm. Nằm cạnh chiếc giường xinh xinh là chiếc tủ đựng quần áo. Mẹ em luôn nhắc nhở và giúp em sắp xếp đồ đạc gọn gàng. Chỗ nào trong ngôi nhà em cũng thấy yêu thích. Tuy nó không có đồ đạc sang trọng nhưng có đủ tiện nghi và thoáng mát.

Em yêu quý tổ ấm của em. Nó gắn bó với em như một người ruột thịt. Sống ở' ngôi nhà này, cả nhà em đều thương yêu nhau.

LÊ THÁI HÀ
(Hà Nội)

Bài 2

BÀI LÀM

Không biết bố mẹ em đã xây cất ngôi nhà này được bao lâu rồi, em chỉ biết được rằng, em đã sinh ra và lớn lên trong ngôi nhà này cùng chị em, sống trong vòng tay âu yếm của bố mẹ từ nhỏ cho đến bây giờ.

Ngôi nhà một lầu, nằm trên một khu đất cao ráo thuộc quận Gò Vấp, gần sân bay Tân Sơn Nhất. Chiều ngang của ngôi nhà chừng bốn mét rưỡi, chiều dài độ hai mươi mét, lầu suốt. Ngôi nhà khá rộng mặc dầu gia đình em chỉ có bốn người: bố, mẹ và hai chị em, em. Bố nói: “Cất rộng như thế này là để phòng khi ông bà, chú bác, cậu dì và các người bạn thân quen đến chơi có chỗ nghỉ ngơi”.

Dáng dấp ngôi nhà vừa cổ kính vừa pha phong cách hiện đại nên trông rất hấp dẫn. Ai đến đây cũng khen ngôi nhà em đẹp và sáng sủa, vừa gọn lại vừa xinh, phù hợp với kiểu cấu trúc nhà cửa bây giờ.

Ở phía dưới gồm có các phòng: phòng khách, phòng ngủ, phòng ăn và một khoảng trống chừng ba mét làm bể nước và phơi quần áo. Bố mẹ em ngủ ở' tầng trệt. Giữa nhà là một cái cầu thang đúc, rộng khoảng một mét dẫn lên lầu. Phía trên chia làm ba phòng và một sân thượng để những chậu kiểng quý. Mỗi chị em sinh hoạt, nghỉ ngơi một phòng, còn một phòng nữa để trống dành cho khách. Nền nhà được lát bằng thứ gạch bông xuất khẩu của hãng “Đông Tâm” nổi tiếng. Bố chọn màu trắng có vân hoa lát suốt từ ngoài vào trong. Màu sắc không cầu kì nhưng lại rất sáng. Sự phản chiếu của màu

gạch kết hợp với màu sơn xanh lơ của tường tạo nên cho không gian trong từng phòng cái cảm giác rộng, thoáng mát, thật dễ chịu.

Tại phòng khách nơi đặt tủ thờ ông bà, lối tiên cao khoảng hai mét, rộng một mét sáu mươi, mang dáng dấp một cái tủ kiếng hơn là tủ thờ. Bố bảo: “Minh phai làm một cái gì đó mới hơn thế hệ các cụ ngày xưa, không chạm trổ cầu kỳ, đơn giản, hiện đại nhưng vẫn tôn nghiêm”. “Bộ ghế sa lông bằng nệm mút màu nâu có vân hoa được đặt ngay giữa phòng khách trông rất lịch sự. Hàng ngày, mỗi khi học bài xong, em thường chạy xuống tầng trệt, lấy chổi lông chim quét nhẹ lên mặt ghế, rồi nhẹ nhàng gieo mình xuống mặt nệm thư giãn đầu óc.

Ngôi nhà của em là vậy đấy. Nó gắn bó với em như máu thịt. Đi đâu một vài ngày, dù thích thú bao nhiêu, em vẫn nhớ về ngôi nhà của mình. Đó là tổ ấm, là hạnh phúc của gia đình em.

Bài 3

BÀI LÀM

Mỗi lần hết buổi học trở về nhà, nhìn thấy ngôi nhà thân thuộc, em lại thầm reo lên: “Nhà của mình đây rồi!”.

Nhà của em nằm giữa con phố nhỏ. Đó là một ngôi nhà không có lầu, cánh cửa sắt luôn luôn đóng, bên trên có một cái chuông bé xíu. Em nhón chân, nhấn chuông “Reng... Reng”. Thế là bố hoặc mẹ ra mở cửa. Đang đi ngoài đường nóng, ồn ào em cảm thấy mát hẳn khi đặt chân trần lên sàn gạch bong sạch bóng. Bốn bức tường xanh dịu, chiếc quạt trần quay tít càng làm cho không khí trong nhà thoáng mát hơn.

Em đặt cặp sách vào bàn học rồi mặc quần áo lên. Bố em thường dặn em, để đâu gọn đấy vì nhà chỉ có một căn buồng chính. Bàn học của em được đặt kê cửa sổ cạnh hông nhà. Sát ngoài cửa là bộ bàn ghế để tiếp khách. Kế đó là chiếc tủ đứng đựng quần áo. Sâu bên trong là hai chiếc giường và một cái tủ dài thấp. Em rất thích ngắm cái tủ kính này vì bên trong trưng bày những li thủy tinh, thố đựng bánh kẹo mút ngày tết và mấy thứ đồ chơi của em từ hồi còn học lớp Một. Trên tủ đặt chiếc máy thu hình Sony mười bốn inch. Sát tường và sát đầu giường lớn là kệ sách. Bố mẹ đặt sách rất ngăn nắp,

gáy sách quay ra ngoài đều tăm tắp. Ai cần cuốn gì, chỉ cần nhìn vào gáy sách là lấy được liền, ở góc học tập của em, chiếc đồng hồ hình vuông treo tường chạy rất đúng giờ. Nhờ nó mà em biết thời gian để thực hiện thời khóa biểu trong ngày: thời gian học và giải trí. Phía dưới chiếc đồng hồ là lịch treo tường. Bên phải đối diện với tấm lịch là một bức tranh. Nhìn bức tranh, em thấy như mùa xuân luôn có ở trong nhà. Chỗ nào trong nhà, em cũng thấy yêu thích. Từ bàn em học nhìn qua cửa sổ thấy lá xanh, đôi lúc bướm vờn quanh mấy chậu kiểng trông thật nên thơ. Chỗ bộ bàn ghế gỗ thường đầy tiếng nói cười vui vẻ của bố mẹ và mấy vị khách thân quen. Cái tủ li, dưới ánh điện sáng càng thêm đẹp hơn. Buổi tối cả nhà em đều hướng về đó xem truyền hình. Không có buổi phim hoạt hình nào là em không xem cả. Em thích nhất là những bộ phim “Hãy đợi đây”, “Vịt Đô-nan”, “Tôn Ngộ Không”... Cũng có những ngày mưa lớn nhà bị thấm nước nhiều chỗ, em phụ bố lấy chậu hứng và giặt lau.

Mùa mưa bị dột, mùa nắng thì nóng hầm. Những ngày không có điện không khí rất oi nồng. Vậy mà em vẫn thấy không ở đâu bằng ở nhà. Đi Vũng Tàu, Đà Lạt một hai ngày em đã thấy nhớ nhà rồi, nhớ chiếc giường con, cái bàn học, nền gạch bông sạch bóng và những đồ dùng, đồ chơi quen thuộc.

HỒNG KHÁNH

(Thành phố Hồ Chí Minh)

Bài 4

BÀI LÀM

Nằm khuất sau rặng dừa cao vút là ngôi nhà em đang ở' thuộc địa phận ngoại ô thị xã. Ngôi nhà được bố em xây cất từ khi em mới bước vào lớp Một. Đó là một ngôi nhà tường xây theo kiểu mới thường thấy ở khu trung tâm thị xã hiện nay.

Trông xa xa, ngôi nhà như một hình hộp chữ nhật nằm trên một khu đất cao ráo, rợp bóng cây ăn quả. Nhà không rộng lắm nhưng gọn và đẹp mắt, chiều ngang chừng năm mét, chiều dài độ hai chục mét, được chia làm bốn phòng. Bố bảo: “Lúc nào có

tiền bố sẽ lên lầu cho hai chị em học tập và sinh hoạt ở trên cho yên tĩnh. Còn bây giờ, mỗi chị em một phòng ở dưới”.

Thoáng nhìn từ ngoài vào là những cột hàng ba được đúc bằng những cột xi măng cốt thép kiên cố. Nền nhà, kể từ hàng ba trở' đi, đều được lát bằng gạch bông của hãng “Đồng Tâm” nổi tiếng, bóng loáng như những tấm đá mài, in hình hoa văn kiểu cách. Cửa ra vào được làm bằng hai lớp. Phía trong là cửa kiếng màu nâu sẫm, phía ngoài là cửa sắt xếp, mỗi lần mở ra khép vào rất nhẹ nhàng và tiện lợi.

Căn phòng thứ nhất đặt một chiếc tủ thờ được chạm trổ kì công. Bộ lư hương bằng đồng óng ánh màu vàng diệp như tôn thêm vẻ kính cẩn và trang nghiêm của nơi thờ' phụng ông bà, tổ tiên. Trước tủ thờ là bộ ghế sa lông bằng cẩm pha, gỗ còn thơm mùi véc-ni bóng loáng, sờ vào mát lạnh cả tay. Phía bên trái là chiếc tủ li nơi đặt chiếc ti vi màu hiệu Sony mười chín inh. Đây cũng chính là phòng tiếp khách của ba mẹ và cũng là chỗ tụ hội của gia đình em sau bữa cơm chiều.

Phòng cuối cùng là của ba mẹ, hai phòng giữa dành cho hai chị em mỗi đứa một phòng vừa là chỗ ngủ, vừa là nơi học tập ở' nhà. Cái “thế giới riêng biệt” ấy, em được làm chủ từ năm lên sáu. Sau những buổi đi học về hay những lúc xem xong chương trình “Bông hoa nhỏ”, em thường vào căn phòng mình ôn lại bài và chuẩn bị cho bài học ngày mai. Căn phòng thoáng mát có cửa sổ hướng về phía đông. Buổi sáng ngồi học ở' trong phòng, đón những tia nắng ban mai rọi vào, em cảm thấy thật khoan khoái và dễ chịu.

Trước sân nhà, hai hàng chậu cây cảnh lâu năm được bố' đặt ngay hàng thẳng lối, đẹp không kém những chậu cây cảnh được chụp trong các tờ lịch bày bán ở' các hiệu sách. Ai đến đây cũng đều tấm tắc khen các chậu cây cảnh vừa đẹp, vừa quý. Lối nhỏ vào nhà được lát bằng những tấm đan kế tiếp nhau từ cổng đến hàng ba, chạy song song với hai hàng chè mạn hảo được cắt xén kĩ càng. Hai chị em lớn lên dưới mái ấm của ngôi nhà nhỏ xinh này với bao nhiêu kỉ niệm đẹp của tuổi ấu thơ. Hôm xem truyền hình trên làn sóng màn ảnh nhỏ, nhà em được giới thiệu với khán giả xem đài về nếp sống sinh hoạt của một gia đình văn hóa, em la to lên:

— Chị Hai! Nhà mình được lên truyền hình kìa!

—Chị biết rồi! Hôm em đi học, các cô chú ở' Đài Phát thanh Truyền hình tỉnh đến đây quay hình và phỏng vấnbố mẹ đây!

—Sao chị không nói cho em biết?

—Chị muốn đem đến cho cưng một niềm vui bất ngờ. Từ nay về sau, cưng cần phải ngoan hơn nữa, chăm học, chăm làm để bố mẹ vui lòng. Hai chị em mình phải ráng giúp bố" mẹ, xứng đáng là những đứa con ngoan của một gia đình văn hóa mới.

Em rất yêu quý ngôi nhà cửa mình, nơi mà em được sống và lớn lên trong vòng tay âu yếm của bố mẹ và mái ấm gia đình với bao kỉ niệm êm đềm của tuổi thơ. Ngôi nhà và cuộc sông thân yêu của gia đình em là thế đấy. Em cảm thấy thật hạnh phúc khi được sống trong ngôi nhà này.

TRẦN LÊ THẢO LINH
(Bến Tre)